

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 2

22 lutego 2022

Nasza galaktyka i system słoneczny

Widzialną część naszej galaktyki stanowi dysk utworzony z miliardów gwiazd, które grupują się w czterech wygiętych rękawach/ramionach. Z Ziemi widzimy galaktykę od zebra w charakterze Drogi Mlecznej. Samo słowo „galaktyka” pochodzi od greckiego słowa „galaktikos” – „mleczny”. Dlatego naszym obserwacjom galaktyczne rękawy są praktycznie niedostępne i współczesna nauka uważa, że ich są dwa. Faktycznie są cztery, a nasi dalecy przodkowie o tym wiedzieli.

Szeroko używany znak swastyki jest znakiem, oznaczającym naszą galaktykę i powiązany jest z symbolem centralnej Gwiazdy Polarnej wyznaczającej oś wszechświata. Jest też odpowiednia runa w starym h'aryjskim piśmie ją oznaczająca. Swastyka, jako symbol solarny obrazujący Słońce, jako centrum obracającego się systemu planetarnego i gwiazdnego, zastąpiło Gwiazdę Polarną znacznie później.

Nasza galaktyka nie zawsze istniała i nie zawsze będzie istnieć. Galaktyki we wszechświecie rodzą się z pierwotnej pramaterii (ciemnej energii), następnie mija ich cykl rozwoju i umierają, żeby znów dać życie nowym galaktykom. Innymi słowy, we wszechświecie odbywa się fluktuacja materii w obszarze i w czasie. Cykl rozwoju każdej galaktyki opisano w wedyjskiej „Księdze mądrości”.

Życie wszystkich formom materii na różnych jej poziomach rozwoju, przejawia się na określonych stopniach jej ewolucji. Dokładnie tak samo dzieje się przy wykształceniu materii w charakterze gwiazd i planet w tym zakresie, który znamy. Z

początkiem ukształtowania się naszej galaktyki, gwiazdy zaczęły zapalać się bliższej jej centrum. A więc i życie po raz pierwszy powstało właśnie tam. Dlatego największy poziom rozwoju fizycznego, technicznego i duchowego osiągnęli ludzie, którzy żyją bliżej centrum galaktyki. Cywilizacje które rozwijały się bliżej jej centrum, osiągnęły określony wysoki poziomu rozwoju technicznego, przy którym była możliwa budowa międzygwiazdnych statków kosmicznych i podróży kosmicznych. Ludzie i inne istoty, którzy osiągnęli wysoki poziom rozwoju technicznego i znają technikę kosmiczną, postrzegani są jako bogowie przez ludzi i istoty których rozwój rozpoczął się później.

Słowiano-aryjskie „Wedy” opowiadają o tym, że we Wszechświecie istnieje mnóstwo światów na takim poziomie rozwoju jak nasz, oraz na innych poziomach rozwoju, w tym też na bardzo subtelnych poziomach. Przejście żywej istoty rozumnej z jednego świata w subtelniejszy świat (o wyższym poziomie energetycznym) możliwe jest tylko ze stratą gęstości materii ciała fizycznego. Wiąże się to z rozwojem wszystkich wyższych sfer duchowości. Dlatego istnieje tak zwana Złota Droga Rozwoju Duchowego, która posiada swoje prawidłowości, związane przede wszystkim z dostępnością wiedzy.

Nasz system słoneczny znajduje się w rękawie Oriona bliżej peryferii galaktyki, w odległości około $\frac{2}{3}$ od jej centrum. Dlatego życie w nim mogło pojawić się dwoma drogami; samo-powstać, albo zostać przyniesione przez bardziej rozwinięte cywilizacje z gwiazd, które znajdują się bliżej centrum galaktyki. „Wedy” opowiadają, że ludzie zjawili się na Ziemi podczas ich migracji z planet innych gwiazdnych systemów na wielkich kosmicznych maszynach latających. A na Ziemi do tego czasu były tylko rośliny i zwierzęta, oraz hominidy ziemskie (*Homo erectus*), które nie zdążyły jeszcze przejść drogi ewolucji do poziomu istot rozumnych, którymi są ludzie.

Nasi dalecy przodkowie posiadali bardzo dokładne dane nie tylko o galaktyce, ale też o naszym systemie słonecznym, dużo

większe niż my teraz. W szczególności, doskonale znali jego historię i budowę. Wiedzieli, co wchodzi w skład naszego układu słonecznego, nazywanego systemem Jaryły-Słońca; wchodzi mianowicie 27 planet i dużych asteroid, nazywanych „ziemiami”.

Nasza planeta nosiła nazwę Midgard-Ziemia. Obecnie w imieniu (nazwie) której na dzisiejszy dzień została tylko rodowa nazwa – Ziemia. Inne planety także posiadały inne imiona (nazwy): Ziemia Horsa – Merkury (Hermes), Ziemia Mercany – Wenus (Afrodyta), Ziemia Oreja – Mars (Ares), Ziemia Peruna – Jowisz (Zeus), Ziemia Striboga – Saturn (Kronos), Ziemia Waruna – Uran (Uranos), Ziemia Nija – Neptun (Posejdon), Ziemia Wija – Pluton (Hades), Ziemia Indra – Chiron.

Nasza Ziemia znajduje się praktycznie na granicy, która dzieli centralną, sprzyjającą dla życia część galaktyki, od peryferyjnej jej części, w której wyczuwa się brak bogactw naturalnych i rzecz najważniejsza, energii (Ingliei). Wszystkie te braki wyraźnie widoczne są w ramach naszej planety: na biegunach – zimno i lód, na równiku – upał i pustynia, w średnich szerokościach – nawet w jednym i tym samym miejscu występują zmiany pory roku. Ponadto pojawiające się w wyniku precesji Ziemi z okresem 25 920 lat ochłodzenia, a nawet potopy zmuszające do migracji ludzi i zwierzęta. Ludzie muszą walczyć o przetrwanie.

Im bliżej do centrum galaktyki, przy planetach posiadających po kilka Słońc, cała ich powierzchnia równomiernie jest nagrzewana, a planety bogate są w złoża naturalne. Ludzie mają naturalnie zapewnione możliwości do życia. Całe ich działanie skierowane jest na poprawne przedłużenie rodu, na troskę o bliskich, na gromadzenie i przekazywanie wiedzy, na rozwój duchowości.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net